

Arrest

nr. 189 653 van 11 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 juli 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die onwettig in het Rijk verbleef en het voorwerp uitmaakte van verscheidene bevelen om het grondgebied te verlaten, werd op 25 februari 2008 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Mons tot een gevangenisstraf van één jaar, met uitstel gedurende vijf jaar wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 3 april 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 oktober 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Verzoeker werd op 6 januari 2011 bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 november 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Via een op 27 februari 2015 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 8 juli 2015 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.8. Op 1 juli 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [L.]

voornaam: [H.]

[...]

nationaliteit: Marokkaanse

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat hem betekend werd tussen 10/05/2005 en 11/08/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat hem betekend werd tussen 10/05/2005 en 11/08/2015 dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat hem betekend werd tussen 10/05/2005 en 11/08/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat hem betekend werd tussen 10/05/2005 en 11/08/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Allereerst dient te worden geduïd dat de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De Raad wijst er voorts op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet, het hoogdringend karakter van zijn vordering dient te worden aangenomen nu hij administratief van zijn vrijheid is beroofd. Het uiterst dringend karakter van de vordering – dat door verweerder ook niet wordt in vraag gesteld – is hiermee voldoende verduidelijkt en aangetoond.

2.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4.1.1. In een eerste middel, dat betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 5 en 13 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en tweede lid, 9ter, 52, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel audi alteram partem.

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

"Eerste onderdeel,

Schending van artikel 9ter en artikel 74/13 vreemdelingenwet; van artikel 3 EVRM; van artikel 5 en 13 van de Terugkeerrichtlijn; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is ernstig ziek; dit wordt bevestigd door het attest van psychiater [D.] van 10 februari 2016, dat als stuk gevoegd is.

Bovendien heeft verzoeker op 10 april 2010 een aanvraag machtiging tot verblijf op medische gronden ingediend; deze werd ontvankelijk verklaard, en slechts op 21 november 2013, met kennisgeving op 18 februari 2014, als ongegrond afgewezen.

Gezien de ontvankelijkheidsverklaring dient aanvaard te worden dat er een ernstig medisch probleem is dat valt onder de kwalificatie van artikel 3 EVRM.

Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn formuleert het principe van 'non-refoulement', in die zin dat bij de tenuitvoerlegging van de terugkeerrichtlijn de lidstaten rekening moeten houden met c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In casu is er in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Er is terzake geen enkel motief of feitelijke vermelding.

Er is ook geen motief of vermelding met betrekking tot de nog lopende procedure bij de RvV inzake de beslissing van 21 november 2013.

Verzoeker stelt dat de medische toestand van verzoeker, minstens de lopende procedure hierover, een schorsende werking heeft of moet hebben.

Verzoeker verwijst hiervoor naar het arrest van 18 december 2014 van de Grote kamer van het Hof van Justitie van de EU, in de zaak G-562/13, Centre public d'action sociale d'Ottignies-Louvain-la-Neuve tegen Moussa Abida, waarin het Hof stelt:

De artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en artikel 14, lid 1, sub b, van die richtlijn moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling:

- die geen schorsende werking toekent aan een beroep dat wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt gelast het grondgebied van een lidstaat te verlaten, wanneer de uitvoering van dat besluit voor die derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert,

Het is niet betwistbaar dat verzoeker aan een ernstige ziekte lijdt.

Het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van 21.11.2013 in verband met de medische regularisatie dient als schorsend te worden aanzien. Er kan dan ook geen bevel worden gegeven zolang de procedure nog loopt.

Minstens dient het huidige beroep tegen het bevel en de terugleiding een schorsende werking te hebben en dient geoordeeld te worden dat het bevel de vermelde bepalingen schendt.

Verzoeker verwijst ook naar het arrest RvV nr. 171 241 van 4 juli 2016 inzake [H.M.] tegen Belgische Staat, waar in een gelijkaardige situatie de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht werd aanvaard:

3.3.2.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411 ; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het is in casu niet betwist dat verzoeker lijdt aan hiv, epilepsie en psychische problemen.

De Raad stelt vast dat in de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zelf geen melding wordt gemaakt van de medische problematiek van verzoeker. Wat de terugleiding naar de grens betreft wordt wel geduid dat de door verzoeker ingediende verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden geweigerd en de door verzoeker tegen deze beslissingen bij de Raad ingestelde beroepen werden verworpen. Verweerder oordeelt dat nu verzoekers aandoeningen niet voldoen aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij geeft verder aan dat niet blijkt dat de medische toestand sinds de laatste beoordeling achteruit is gegaan. Ten slotte stelt verweerder: "Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene". Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ten slotte dat een centrumarts heeft geoordeeld dat verzoeker, gelet op zijn gezondheidstoestand, geschikt is om in een gesloten centrum te verblijven en om terug te reizen naar het land van herkomst.

Er kan aldus op zich niet worden betwist dat verweerder rekening hield met verzoekers gezondheids-toestand. Voormelde motivering vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt dat verzoekers medische toestand inhoudelijk werd beoordeeld door het bestuur in een beslissing van 4 juni 2014. Deze beslissing was gesteund op een medisch advies van een arts-adviseur van 2 juni 2014. De arts-adviseur oordeelde dat verzoeker de vereiste medische zorgen en opvolging kan verkrijgen in zijn herkomstland Afghanistan. Het tegen voormelde beslissing bij de Raad ingestelde beroep werd verworpen. Een latere aanvraag om medische redenen van 9 april 2015 werd onontvankelijk verklaard op 30 juli 2015, omdat geen nieuwe elementen werden ingeroepen. Ook het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad verworpen in een arrest van 1 juni 2016.

De Raad benadrukt dat de Belgische wetgever, middels artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een vorm van bescherming heeft willen bieden aan zowel vreemdelingen die actueel lijden aan een levens-bedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen, als de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073). Nu het niet is betwist dat de aandoeningen van verzoeker reeds werden beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt op zich niet dat deze een terugkeer naar Afghanistan verhinderen.

Niettemin ligt in casu niet een louter bevel om het grondgebied te verlaten voor, doch ook een beslissing tot terugleiding naar de grens teneinde verzoeker gedwongen te verwijderen naar zijn herkomstland. Waar in het kader van een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten de vreemdeling de mogelijkheid wordt gegeven vrijwillig zijn vertrek te organiseren en in dit verband de nodige maatregelen te treffen, doet in casu de situatie zich voor waarbij verzoeker werd opgepakt teneinde hem gedwongen van het grondgebied te verwijderen. Er blijkt niet dat verzoeker - als vreemdeling die lijdt aan een ernstige ziekte en niettegenstaande het in de eerste plaats aan hem toekwam zijn vertrek te organiseren - zelf reeds de nodige voorbereidende maatregelen trof voor een effectieve terugkeer naar het land van herkomst, bijvoorbeeld op het vlak van het voorzien van een continuïteit in de noodzakelijke medische zorgen.

In casu is het niet betwist dat verzoeker onder meer lijdt aan een hiv-infectie met gevorderde immuun-deficiëntie die een dagelijkse behandeling met antiretrovirale middelen noodzaakt. Het bestuur besloot indertijd tot de toegankelijkheid van de hiervoor noodzakelijke antiretrovirale therapie op basis van informatie waaruit blijkt dat deze beschikbaar is in ART- ziekenhuizen in Kaboel en Herat, waar patiënten gratis kunnen worden behandeld. Gelet op deze door het bestuur gehanteerde informatie blijkt dat de antiretrovirale medicatie worden verstrekt aan personen die vooraf zijn geselecteerd. Voor het

overige, zo blijkt uit deze informatie, zijn deze niet algemeen verkrijgbaar en is het onduidelijk of mensen met hiv/aids toegang hebben tot antiretrovirale medicatie via de private sector. Gelet op de stukken die voorhanden zijn in het administratief dossier, en waarvan verweerder kennis had, blijkt ook dat de 'coverage' of dekingsgraad van hiv-behandeling in Afghanistan minder is dan 10 procent, waarschijnlijk zelfs minder dan 5 %. Gelet op al deze elementen, waaronder de voorafgaandelijke selectie, en ook al werd er reeds vastgesteld dat verzoeker op zich de noodzakelijke medische zorgen kan verkrijgen in het land van herkomst, lijkt een onmiddellijke opstart van de hiv-medicatie in het herkomstland problematisch. Uit een medisch attest van 15 januari 2015 van een arts verbonden aan het Instituut voor Tropische Geneeskunde blijkt dat een stopzetting van de behandeling onvermijdelijk leidt tot aids en tot de dood en de overlevingstijd afhankelijk is van de aantasting van het immuunsysteem op het ogenblik van de stopzetting van de behandeling. De behandelende arts werkzaam aan het Instituut voor Tropische Geneeskunde wijst er in haar medisch attest van 24 juni 2016 verder op dat een strikte medische opvolging noodzakelijk is, alsook dat een continuïteit van de medicatie zeer belangrijk is. Zij wijst er verder op dat een effectieve terugkeer enkel mogelijk is indien de toegang tot de zorg is verzekerd.

De Raad stelt, gelet op de motivering in de beslissing tot terugleiding naar de grens, vast dat verweerder lijkt te erkennen dat er zich in huidige situatie bijkomende voorzorgsmaatregelen kunnen opdringen, nu hij erin aangeeft te beschikken over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van verzoeker. De Raad kan prima facie evenwel enkel vaststellen dat verweerder vervolgens niet concretiseert of, dan wel hoe, hij deze specifieke budgetten in de concrete situatie van verzoeker zal aanwenden en niet duidt welke concrete voorzorgsmaatregelen in de situatie van verzoeker dan wel werden of worden genomen.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat het EHRM in welbepaalde gevallen waarin het feit van de gedwongen uitwijzing zelf ernstige gevolgen kan hebben op de gezondheidstoestand belang hecht aan de voorzorgsmaatregelen die worden genomen door de Verdragsluitende Staat (cfr, EHRM 4 juli 2006, EHRM 171/05, Karim v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 10 april 2012, nr. 60286/09, Balogun v. het Verenigd Koninkrijk).

Er blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden maatregel - die zich onderscheidt van een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten, in de zin dat deze gepaard gaat met een terugleiding naar de grens - specifiek rekening heeft gehouden met de noodzaak van een continue, dagelijkse antiretrovirale therapie die verzoeker behoeft en de op het eerste zicht zeer waarschijnlijke problemen die verzoeker zal kennen om de medicamenteuze behandeling in zijn herkomstland initieel op te starten, gelet op onder meer de selectie die hiervoor dient te gebeuren. Van een zorgvuldig handelende overheid kan prima facie worden verwacht dat deze in een situatie zoals deze zich in casu voordoet - en in de specifieke context van een gedwongen verwijdering van het grondgebied - welbepaalde voorzorgsmaatregelen voorziet om een onderbreking in de behandeling te voorkomen. In casu blijkt prima facie niet dat dergelijke maatregelen werden voorzien, waardoor niet blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand afdoende in rekening werd gebracht.

De verwijzing in de nota met opmerkingen, net als in de bestreden beslissing, naar de eerdere verblijfsprocedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de in dit verband genomen beslissingen die definitief zijn geworden, doet hieraan prima facie geen afbreuk.

Hierboven werd er zo reeds op gewezen dat thans de situatie zich voordoet van een gedwongen terugkeer. Het gegeven dat verzoeker, volgens de centrumarts, "fit to fly" (geschikt om te reizen) is, doet prima facie evenmin afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

De middelen zijn in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Tweede onderdeel,

schending hoorrecht, al of niet in combinatie met schending van artikel 47/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar het in het eerste onderdeel geciteerde arrest RvV inzake [H.], dat hier voor herhaald wordt aangezien.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

in deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing. Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen, en dit voor een onbepaalde duur.

Overigens had verzoeker, indien hij verhoord was geweest, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Verzoeker had kunnen verwijzen naar het feit dat er nog vier procedures lopende zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en inzonderheid nog een procedure tegen een afwijzing van een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet. Dergelijke procedure dient als schorsend te worden aanzien daar artikel 9ter vreemdelingenwet als grondslag heeft artikel 3 EVRM.

Verzoeker had op zich kunnen wijzen op zijn zeer preciaire gezondheidstoestand waarmee op geen enkele wijze in de beslissing rekening is gehouden. Hij had recente verslagen van psychiater dr [D.] en van het centrum Andante Deurne dat hem begeleidt kunnen voorbrengen Verzoeker had ook kunnen wijzen op het feit dat hij in België een familieleven in de brede zin van het woord heeft opgebouwd; dat hij inderdaad sedert 2004 ononderbroken in België verblijft en hier een brede familiekring heeft uitgebouwd.

Verzoeker had er op kunnen wijzen dat er geen enkel risico op onderduiken bestaat, gezien hij al sedert jaren constant op hetzelfde hogervermeld adres woont en hij er alle belang bij heeft openlijk in het land te verblijven alleen reeds om de therapeutische begeleiding, waaraan hij constante nood heeft, te kunnen genieten.

Maar hij werd niet gehoord.

Vermelde elementen hadden, zo verzoeker gehoord was geweest, tot een andere beslissing aanleiding hebben kunnen geven.

Dit is nog des te meer het geval daar het afleveren van een bevel geen automatisme mag zijn, maar behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij.

De meest recente rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 188 786 van 23 mei 2016 en nr. 168 654 van 30 mei 2016, beiden uitgesproken schorsing bij UDN waarbij een schending van artikel 47/13 vreemdelingenwet annex artikel 8 EVRM als aannemelijk wordt aanvaard.

Verzoeker verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014.

Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijkkluidend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten; verzoeker sluit zich bij die arresten aan; de inhoud is in casu van toepassing:

« 3.3.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 41, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en in een derde middel de schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad is van oordeel dat beide middelen samen moeten worden beoordeeld. In het eerste middel wordt gesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel, zo betoogt de verzoekende partij, vormt de gedeeltelijke omzetting, in Belgisch recht, van artikel 6 van de richtlijn 2008/115. De bestreden beslissing werd dus genomen in toepassing van het Unierecht. In het arrest M.M. t. Ierland van 22 november 2012 (C-277/11) oordeelde het Europese Hof van Justitie :

...

De verzoekende partij, zo stelt zij werd niet verhoord vooraleer de bestreden beslissing genomen werd. Mocht dit het geval zijn geweest dan had hij kunnen laten gelden dat hij een procedure zoals in kortgeding tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand aan het voeren was. Zij betoogt verder:

'Dit is des te belangrijker dat artikel 5.b van de terugkeerrichtlijn de Staten verplicht om bij elke beslissing rekening te houden met de gezinstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. [...],

3.3.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ, 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, di. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet.

Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl.-348, 98 e.v.)

(Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1825/001,23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context

van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht valt vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grond gebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In die optiek kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij uit eigen initiatief en via de geijkte wegen alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Opdat de verplichting tot het voeren van een Individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG. een nuttig effect kent. dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. 18237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden; de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen aanvoeren dat zij een procedure had aanhangig gemaakt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en naar de band die hij heeft met zijn stiefzoon. Deze beide argumenten kunnen worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig, »

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïsoleerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst nog naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23-mei 2016 inzake [C.] t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst nog naar het UDN-arrest RvV n° 126 158 van 24 juni 2014 inzake [V.C.] t. Belgische Staat, waar het middel op zich als ernstig werd bevonden wegens schending van artikel 41 Handvest en mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst nog naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 inzake [M.] t. Belgische Staat, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel geschorst te worden.

*Derde onderdeel,
geen onderzoek van artikel 74/13 vreemdelingenwet, geen fair balance toets op basis van artikel 8 EVRM; schending motiveringsverplichting.*

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing; er is ook geen enkele overweging met betrekking tot het gezinsleven of de gezondheidstoestand van verzoeker in de beslissing opgenomen.

Op zich is dit een schending van vermelde artikels en van de motiveringsverplichting.

Verzoeker heeft in België familieleden. Hij heeft in de loop van zijn 13 jaar verblijf in België sociale relaties en een uitgebreid privéleven uitgebouwd.

Artikel 8 EVRM is minder dan het gezinsleven en betreft ook het privéleven.

Dit privé- en familielevens is niet in acht genomen bij de beslissing, laat staan dat er enige fair balance toets is gemaakt.

Verzoeker verwijst onder meer ook naar volgend recent arrest nr. 168 126 van 24 mei 2016 van de RvV, punt 3.3.2., waarbij de beslissing (inreisverbod) verbroken werd omdat geen rekening werd gehouden met allé aspecten van het gezinsleven.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert impliciet naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM impliceren ook het privéleven; alleszins artikel 8 EVRM is ruimer dan het familie- en gezinsleven; het omvat ook expliciet de eerbiediging van het privéleven.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familielevens kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd-Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Dat het scheiden van een verzoeker van zijn familiale relaties door de uitwijzing van de verzoeker, deel uitmaakt van het privé- familie- en gezinsleven van verzoeker is een element waar verwerende partij geen rekening mee heeft gehouden.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé- en familielevens van verzoeker en het noodzakelijk belang om verzoeker te dwingen terug te keren naar Maro[kk]o.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan deze plicht is hier overduidelijk niet voldaan.

Diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. Verzoeker verwijst ondermeer naar de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted or an offence (see King v. the United Kingdom (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and Aronica v. Germany (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also Launder v. the United Kingdom, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and Raidi v. Austria, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life " within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, Uner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006X11, and Boultif v. Switzerland, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the

circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life " rather than the "private life " aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person 's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society " in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

De bestreden beslissing is bij gebreke aan enige afweging, evident met redelijk en niet proportioneel.

Verzoeker verwijst onder meer naar het UDN-arrest RvV n° 168 654 van 30 mei 2016 waarin een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd aanvaard, omdat geen onderzoek naar het gezinsleven had plaatsgevonden.

*Vierde onderdeel,
wat betreft de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten*

Het bevel verwijst verder naar artikel 74/14 §3,4° vreemdelingenwet.

Er wordt afgeweken van de normale termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten, en er wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven.

Verzoeker zou geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering; er wordt concreet verwezen naar een bevelen 'betekend tussen 10.5.2005 en 11.8.2015'.

Dergelijk motief faalt. Er moet naar precieze bevelen verwezen worden; een algemene verwijzing zoals in de beslissing is niet afdoende.

Ondergeschikt wordt opgemerkt dat verwerende partij zich niet kan beroepen op 'oude' bevelen daar deze evident reeds lang verwerkt zijn, minstens door de niet gedwongen uitvoering door verwerende partij zelf.

Voor zover het zou kunnen gaan om de hogervermelde bevelen van 21.11.2013 en 8.7.2015 wordt er op gewezen dat deze nog aangevochten zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en door de verplichte schorsing van het bevel dat afgeleverd is in het kader van de afwijzing medische regularisatie, geen van beide bevelen een grondslag kan vormen voor het niet geven van een termijn om het bevel uit te voeren.

Artikel 74/14 §3, 4° creëert een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid; er 'kan' afgeweken worden van de termijn van dertig dagen, maar dit is geen verplichting. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 168 653 van 30 mei 2016 in de zaak [M.] t. Belgische Staat waarbij in een vergelijkbare situatie (beweerd zwart werk) de schending van de zorgvuldigheidsverplichting werd aanvaard en gesteld wordt dat voor toepassing van artikel 74/14 §3,1° en 3° (risico op onderduiken; gevaar voor openbare orde) na 'een zeer zorgvuldig en individueel

onderzoek' en dat voor het criterium 'risico op onderduiken' het motief dat betrokkene geen officieel adres in België heeft voorkomt als een stereotiepe motivering en in elk geval geen blijk geeft van een voldoende zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van de verzoeken zouden wijzen op een risico dat hij zou onderduiken.'

In die zaak heeft de RvV de schorsing bij UDN bevolen omdat zij van oordeel was dat artikel 74/14 §3, 3° vreemdelingenwet geschonden was. Verzoeker sluit zich aan bij die zienswijze en meent dat deze evenzeer in casu opgaat."

2.4.1.2. De Raad dient te duiden dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten aangezien hij vaststelde dat verzoeker in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten. Verweerder heeft daarnaast, met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, toegelicht dat hij verzoeker geen termijn toekende om vrijwillig het land te verlaten aangezien hij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad dient tevens aan te geven dat de formele motiveringsplicht verweerder louter noopt om uiteen te zetten welke argumentatie aan de basis ligt van een administratieve beslissing. De formele motiveringsplicht houdt derhalve niet in dat verweerder steeds dient toe te lichten waarom hij van oordeel is dat er geen belemmeringen bestaan die zouden verhinderen dat een beslissing wordt genomen, dat hij een motivering die is opgenomen in een voorafgaande beslissing dient te hernemen of dat hij allerhande gegevens die niet van belang zijn voor de besluitvorming nader dient te bespreken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Verzoeker zet daarnaast niet uiteen waarom hij meent dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet – waarin de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bepaald – werd geschonden. Een schending van voormelde bepaling blijkt derhalve geenszins.

De bestreden beslissing werd niet genomen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dit wetsartikel diende ook niet te worden toegepast om deze beslissing te kunnen nemen, zodat geen schending van dit artikel kan worden vastgesteld.

In de mate dat verzoeker lijkt te willen voorhouden dat hij een ernstig medisch probleem heeft en dat hem een verblijfsmachtiging, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, diende te worden toegestaan merkt de Raad op dat verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd door verweerder als ongegrond werd afgewezen. Voormelde beslissing werd genomen op basis van het advies van controlearts die vaststelde dat verzoeker stukken aanbracht waaruit blijkt dat hij lijdt aan een chronische angstproblematiek en dat hij sequelen vertoont van een jeugdtrauma ter hoogte van de linker onderarm waarvoor geen medische oplossingen te verwachten zijn en die concludeerde dat verzoeker geen aandoening heeft die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Gelet op voorgaande vaststellingen, die steun vinden in de aan de Raad voorgelegde stukken, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding zal geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hierbij moet worden benadrukt dat het gegeven dat verweerder verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk verklaarde op zich niet toelaat te besluiten dat vaststaat dat verzoeker lijdt aan een ernstige ziekte. Het feit dat verweerder deze aanvraag ontvankelijk verklaarde impliceert in casu slechts dat aan bepaalde vormelijke vereisten was voldaan. Uit het advies van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat deze geen ernstige medische problematiek weerhield die een hinderpaal zou vormen voor een terugkeer van verzoeker naar Marokko, het land waar volgens verzoeker nog familieleden wonen, terwijl hij in België vooral op zichzelf is aangewezen en hij moeite heeft om normaal te functioneren omwille van zijn complexen en gedragsproblemen.

Aangezien verzoeker de mogelijkheid werd gegeven om zijn gezondheidssituatie ter kennis te brengen middels een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en verweerder deze aanvraag behandelde alvorens de in casu bestreden beslissing te nemen kan niet worden gesteld dat verweerder geen aandacht heeft besteed aan zijn gezondheidstoestand. Uit de door verzoeker aangebrachte stukken kan ook niet worden afgeleid dat zijn medische situatie fundamenteel is gewijzigd sedert de datum waarop zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen. Uit deze stukken kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet kan reizen of dat een verblijf in het Rijk om medische redenen aangewezen is. De psychiater die verzoeker consulteerde stelde uitdrukkelijk dat een psychotherapeutische begeleiding weinig invloed heeft, dat medicatie enkel een zekere afvlakking kan bewerkstellingen en dat ook een regularisatie van zijn verblijfstoestand weinig impact kan hebben op de paranoïed-melancholische component van zijn ziektebeeld. De verwijzing naar het arrest van de Raad van 4 juli 2016 met nr. 171 241, dat werd geveld in een situatie waarbij werd vastgesteld dat een vreemdeling een aandoening had die een ononderbroken medicamenteuze behandeling vereiste en waarbij de betrokkene zou overlijden zonder behandeling, is dan ook niet dienend.

De Raad wijst er voorts op dat verzoekers beschouwingen omtrent de artikelen 5 en 13 van de richtlijn 2008/115/EG ook niet dienend zijn. Hij gaat namelijk voorbij aan het feit dat werd vastgesteld dat hij niet aan een ernstige ziekte lijdt, dat niet werd aangetoond dat de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel zijn gezondheidstoestand *“op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert”* en dat hij wel degelijk een beroep met een schorsende werking (onderhavig beroep) kon instellen op het ogenblik dat verweerder wenste over te gaan tot de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet). Bovendien is de richtlijn 2008/115/EG reeds omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit niet aan.

Daar verzoeker geen kind heeft, hij evenmin aannemelijk maakt een gezins- of familieleven te hebben – verzoeker brengt een stuk aan waaruit blijkt dat hij voorheen op straat diende te leven of gebruik diende te maken van opvangvoorzieningen – en zijn medische situatie reeds voorafgaand werd onderzocht en er geen nieuwe ernstige medische problemen worden aangetoond kan ook geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – bepaling die voorziet dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land – worden vastgesteld.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten dient te worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel van volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

Verweerder legt ter terechtzitting een stuk voor waaruit blijkt dat verzoeker werd gehoord. Aangezien dit stuk niet gedateerd is laat het evenwel niet toe vast te stellen dat verzoeker effectief werd gehoord alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissing werden genomen.

Er dient te worden toegelicht dat een eventuele miskenning van de hoorplicht echter slechts tot de nietigverklaring van een na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; van 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en van 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij betoogt dat indien hij was gehoord hij had kunnen verwijzen naar het feit dat er nog vier procedures bij de Raad in behandeling waren, waaronder een beroep tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard. Verweerder was hiervan evenwel op de hoogte op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen aangezien hij partij is in deze procedures. Er moet ook worden benadrukt dat geen van de ingestelde procedures een schorsende werking heeft en dat een bestuurlijke beslissing dient te worden geacht overeenkomstig de wet te zijn genomen zolang ze niet werd hervormd of nietig verklaard (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Voorts stelt verzoeker dat indien hij deugdelijk zou zijn gehoord hij had kunnen toelichten dat hij reeds vele jaren in België verblijft. Ook dit gegeven was verweerder evenwel bekend. Verzoeker kreeg trouwens meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verweerder vaststelde dat hij op onwettige wijze in het Rijk verbleef. Verzoekers bewering dat indien hij zou zijn gehoord hij had kunnen uiteenzetten dat hij in België *“een familieleven in de brede zin”* uitbouwde blijkt geen enkele grond te hebben. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift namelijk stukken waarin wordt aangegeven dat hij in België vrij geïsoleerd leeft, dat hij in regel geen contacten onderhoudt met landgenoten in het Rijk, dat hij argwanend staat ten aanzien van andere personen, dat hij enkel wat contacten heeft met een zus die in Brussel woont en dat hij in België niet op verwanten kan rekenen voor opvang of begeleiding.

Er blijkt dan ook niet dat verzoeker, indien hij onmiddellijk voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing nogmaals uitvoerig zou zijn gehoord, nog relevante inlichtingen aan verweerder had kunnen meedelen die deze laatste ervan hadden kunnen weerhouden om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht, die ook wordt omschreven als *audi alteram partem*, is geschonden.

Aangezien verzoeker met zijn beschouwingen niet aantoont dat hij enig beschermenswaardig privé-, gezins- of familieleven in België heeft dat in het gedrang wordt gebracht door de bestreden beslissing kan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld en kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat een verdere belangenafweging diende te worden doorgevoerd. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoeker geen *“settled migrant”* (vrije vertaling: een gevestigde vreemdeling) is en dat zijn citaat uit een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bijgevolg niet nuttig is. Zo verzoeker al enig privéleven in België zou hebben opgebouwd – de aan de Raad voorgelegde gegevens laten zoals gesteld niet toe tot deze conclusie te komen – dan nog moet trouwens worden gesteld dat, rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoeker nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten, niet wordt aangetoond dat wanneer dit privéleven zou worden afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat is gebaat met een effectieve immigratiecontrole dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Voor zover nodig herinnert de Raad er tevens aan dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588; RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c)).

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451).

Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

De Raad stelt ook vast dat het niet betwist is dat verzoeker een vreemdeling is die niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of die in het Rijk is gevestigd en dat hij in België verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten. Nu niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in de weg zouden staan was verweerder verplicht om verzoeker, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, het bevel te geven om het grondgebied te verlaten en kon hij, ingevolge artikel 7, tweede lid van dezelfde wet, aangezien verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, overgaan tot een terugleiding naar de grens.

Een schending van de artikelen 7, eerste lid, 1° en tweede lid van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld.

De Raad wijst er verder op dat het enkele gegeven dat verweerder geen volledige opsomming gaf van de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die verzoeker werden ter kennis gebracht niet toelaat te besluiten dat het motief dat hij niet binnen de hem toegekende termijn gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten “faalt” en dat geen toepassing zou kunnen worden gemaakt van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet om hem in de bestreden beslissing geen termijn meer te geven om vrijwillig het land te verlaten. Verzoeker weet bovendien wanneer hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, zodat niet kan worden ingezien waarom verweerder hem dit nogmaals zou moeten meedelen.

Waar verzoeker, in ondergeschikte orde, stelt dat de oude bevelen om het grondgebied te verlaten “*verwerkt zijn*” kan de Raad enkel stellen dat niet wordt uiteengezet op basis van welke wettelijke of reglementaire bepaling verzoeker meent tot dit besluit te kunnen komen. Het enkele feit dat verweerder tot op heden nog niet overging tot de gedwongen uitvoering van eerdere aan verzoeker betekende bevelen om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat deze bevelen hun geldingskracht verloren. Het feit dat verzoeker een beroepsprocedure tegen bepaalde bevelen om het grondgebied te verlaten instelde laat evenmin toe te besluiten dat verweerder niet naar deze bevelen zou mogen verwijzen ter staving van zijn standpunt dat geen termijn om het grondgebied dient te worden toegestaan. In artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet is nergens bepaald dat verweerder enkel naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten kan verwijzen om af te wijken van de regel dat de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen bepaalt om het grondgebied te verlaten indien het beroep tegen dit eerdere bevel reeds was afgewezen.

Verzoekers toelichting omtrent “*het risico op onderduiken*”, waarvan sprake in artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet is niet relevant aangezien verweerder in de bestreden beslissing geenszins naar een dergelijk risico heeft verwezen en hij toepassing maakte van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel dat betrekking heeft op de beslissing tot terugleiding naar de grens, de schending aan van de artikelen 7, tweede lid, 49, § 3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel,

Ook wat het onderdeel 'terugleiding' betreft werd het hoorrecht niet gerespecteerd.

Verzoeker verwijst naar wat hierover gesteld is in het eerste middel en dat hier voor herhaald wordt aanzien.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij met betrekking tot dit onderdeel kunnen opwerpen dat hij wel de wettelijke middelen had om te vertrekken, dat hij niet meer onder aanhoudingsmandaat stond, dat hij niet veroordeeld was voor moord, dat hij in de asiel- en uitleveringsprocedure en in een procedure verblijf op basis van gezinshereniging zit, en een eventueel vrijwillig vertrek slechts aan de orde is wanneer deze procédures zijn afgewikkeld.

Wanneer hij zou gehoord geweest zijn zou dit tot een ander besluit op dit punt hebben geleid.

Tweede onderdeel,

De beslissing motiveert de terugleiding op basis van identiek dezelfde feitelijke argumenten als deze voor het bevel.

Nochtans is de wettelijke basis voor de terugleiding wezenlijk verschillend als deze voor het bevel; artikel 7 eerste alinéa vreemdelingenwet heeft een andere inhoud dan artikel 7 tweede alinéa dat geldt voor de terugleiding.

Die tweede alinea luidt: "Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater kan de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden"

Artikel 74/14 §3 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Titel III quater betreft de artikelen 74/10-tot en met 74/19 vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat onder meer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Er is op dit punt geen enkel motief in de bestreden beslissing.

Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

Verzoeker verwijst in dit verband ook naar het tweede onderdeel van het eerste middel, dat hier voor herhaald aanzien wordt."

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker nogmaals de schending van de hoorplicht aanvoert, doch wederom niet aannemelijk maakt dat indien hij bijkomend was gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen hij nog dienstige informatie had kunnen verstrekken. Hierbij moet worden aangegeven dat de uiteenzetting die verzoeker verstrekt inzake de miskennen van de hoorplicht voor het grootste deel geen betrekking op voorliggende zaak lijkt te hebben. Verzoeker maakt immers niet het voorwerp uit van een asielprocedure of een uitleveringsprocedure, er werd nooit beweerd dat hij een moord zou hebben gepleegd en hij werd ook nooit onder bevel tot aanhouding geplaatst omwille van het feit dat hij werd verdacht van het plegen van een moord.

Daarnaast moet worden herhaald dat het feit dat nog een aantal procedures bij de Raad in behandeling zijn niet inhoudt dat verzoeker zelf vermag te oordelen dat een vrijwillig vertrek pas aan de orde is indien

deze procedures afgewikkeld zijn en dat verweerder, als tegenpartij, op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam op de hoogte was van het bestaan van deze door verzoeker ingestelde procedures.

Het determinerende motief om te besluiten tot een terugleiding naar de grens is de vaststelling dat verzoeker geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd in zijn betoog dat indien hij was gehoord en hij had kunnen meedelen dat hij wettelijke middelen heeft om te vertrekken verweerder met die wetenschap deze beslissing niet zou hebben genomen. Verzoeker toont daarenboven niet aan dat zijn bewering dat hij reisdocumenten heeft die hem toelaten om zich naar Marokko te begeven enige grond heeft.

Opnieuw dient de Raad, gelet op het voorgaande, vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat hij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht werd miskend.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot terugleiding naar de grens op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Het gegeven dat de motivering van de beslissing tot terugleiding voor een groot deel overeenstemt met de motivering van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geeft geen aanleiding tot een ander besluit.

In de mate dat verzoeker nog stelt dat in de beslissing tot terugleiding naar de grens niet wordt verwezen naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan het volstaan te duiden dat dit niet vereist is om te kunnen begrijpen om welke reden deze beslissing werd genomen. Verweerder heeft expliciet verwezen naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag van de beslissing tot terugleiding naar de grens en de feitelijke vaststellingen weergegeven die hem ertoe brachten deze beslissing te nemen.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het feit dat in de beslissing tot terugleiding naar de grens geen verwijzing is opgenomen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of naar artikel 8 van het EVRM laat op zich ook geenszins toe een schending van voormelde bepalingen, die niet in een motiveringsplicht voorzien, vast te stellen. Verzoekers bewering dat niet werd onderzocht of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM geen beletsel vormen om de beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen laat, mede gezien wat reeds werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel, evenmin toe te besluiten dat deze bepalingen in voorliggende zaak zijn geschonden. Verweerder heeft in fine van de bestreden beslissing trouwens uitdrukkelijk verwezen naar artikel 8 van het EVRM, zodat niet kan worden gesteld dat deze verdragsbepaling over het hoofd werd gezien.

Artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen in de in artikel 74/14, § 3 van dezelfde wet bedoelde gevallen. Verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg gaf aan eerder ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten en artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet verwijst naar deze situatie. Verzoeker bewijst verder niet dat er enige belemmering zou bestaan om toepassing te maken van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er blijkt dan ook geenszins dat voormelde wetsbepaling incorrect werd toegepast.

Evenmin blijkt dat verweerder de beslissing tot terugleiding naar de grens nam op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht kan worden vastgesteld.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat verzoeker nooit werd erkend als vluchteling en dat hij in gebreke blijft om op een begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij deze bepaling – die betrekking heeft op vreemdelingen van wie de vluchtelingenstatus werd opgeheven of ingetrokken of die afstand deden van de toegekende beschermingsstatus – geschonden acht, zodat geen schending van dit wetsartikel blijkt.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK